

MOONY WITCHER

GARRY HOP

A OSTROV ZÁZRAKŮ

FRAGMENT

Garry Hop a ostrov zázraků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Moony Witcher

Garry Hop a ostrov zázraků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

FRAGMENT

Copyright © 2018 Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano www.giunti.it
Illustrazioni di copertina e sguardie. Luigi Aimè
České vydání © Albatros Media, a.s. 2019
Translation © Sarah Baroni, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4285-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4344-9 (1. zveřejnění, 2019)

„Právě tím, jak se lišíme, jsme si podobní.“
Garry Hop

ZLATOBRAZ

ALCHEMICAL HEBRA
KNIHA O BLAHODÁRNÝCH LEKTVARECH

STRANA 36

Všechny bolesti a útrapy
jen čistotou mysli překonáš.
Pohlédni nahoru mezi mraky,
kde veškerá pravda se zrcadlí.
Rukama i srdcem nech se vést,
jen tehdy hlas květů a rostlin uslyšíš.
A kouzelným zvířatům poté poděkuj,
neboť na cestě tvé ti budou průvodci.

Bandeo Gropius
Šaman Hunského ostrova

Hřmot děl s trojitými hlavními neustával až do svítání. Hvězdy mizely pod nápory oslepujících záblesků, zatímco ohnivé gejzíry zbarvovaly nebe do ruda.

Garry Hop, zabalený ve staré přikrývce, se choulil v křesle u malého kuchyňského okénka a díval se ven.

Cítil, jak ho přemáhá sklíčenost, a ztěžka se mu dýchalo.

V rukou svíral *Alchemical Herba*, starobyle a drahocenně vyhlížející knihu, kterou s puntičkářskou pečlivostí sepsal starý šaman Bandeo Gropius, o němž toho Garry slyšel mnoho vyprávět. Obálku knihy tvořily proužky vzácného papíru, jehož ostrá a výrazná vůně se člověku dostala pod kůži a měla v sobě zvláště osvobozující nádech.

Garry věděl, že tu knihu číst nesmí. Neměl by. Ale přesto ji otevřel. A i když se bál, že nepřátelé znovu zahájí útok, pokoušel se soustředit na čtení.

Svíčka už skoro dohořivala a její plamínek se odrážel v jeho černých průzračných očích, které neměly daleko k slzám. Pláč ale přemohl. Musel přijít na jiný způsob, jak dát průchod své zlosti.

Rychle zalistoval tenkými a pórovitými stránkami z tmavého papíru, až se dostal na stránku 111. Na straně 112, která nesla nadpis *Codex Naturae*, se to hemžilo čísly, písmeny a tajemnými symboly. Podivné ale bylo, že dál se listovat nedalo. Následující stránky byly slepené do jediného kusu.

Garry by je od sebe mohl oddělit, aby zjistil, jestli ta řada čísel pokračuje, a už byl i v pokušení to

udělat, ale pak od toho upustil. Jeho matka, která knihu dostala přímo od Gropia, by ho za takovou opovážlivost tvrdě potrestala. Takže vzal zavděk tím, co bylo možné vidět, zalistoval směrem dopředu a rychle se dostal ke straně 36. „Pohlédni nahoru mezi mraky... uslyšíš hlas květin a listí... kouzelná zvířata.“

Garry se lehce pousmál, protože si uvědomil, že tam je ta věta napsaná jenom kvůli jeho matce.

„Kouzelná zvířata! Kdoví, jestli je někdy spatřím zblízka,“ pomyslel si, když měl před sebou obrázek chlupaté gorily se stříbrnou srstí a očima zlatýma jako slunce. Byl to druh s názvem Velerukoun, který získal své legrační jméno právě podle obrovských rukou, v nichž dokázal nosit i nesmírně těžká břemena.

Chlapec si sílu té gorily dovedl bez problémů představit už jen díky jejímu hrdému a neohroženému pohledu. Stránka se mu okamžitě vryla do paměti, stejně jako ty následující. Bylo až k neuvěření, jakými divy přírody daleký Hunský ostrov oplýval.

S úžasem si prohlížel obrázky Melorů, obrovitých fialových stromů se šťavnatými červenými plody, z nichž se připravovaly alchymistické lektvary. Stačilo se jen dívat a už takřka cítil vůni toho lesa, v němž rostlo množství pestrobarevných rostlin a květin překypujících životem.

Tam panoval mír, zatímco jeho město jménem Karan bezútěšně trpělo pod tíhou smrti a zoufalství.

„Všechny bolesti a útrapy jen čistotou mysli překonáš,“ zopakoval si pro sebe větu, která ho nejvíce upoutala. Garrymu nepřipadala ani pravdivá, ba ani možná. Utrpení jeho rodiny a celého lidu bylo už tolik, že jeho konec mizel v nedohlednu. Jak mohl člověk mít čistou mysl, když si pro něj mohla každým okamžikem přijít smrt?

Vzpomněl si na časy, kdy Fiderbové a Veronti žili v míru, pomáhali si a vyměňovali si navzájem zboží, které převáželi ve vlcích ze železa a dřeva. Naštěstí se paměť nedá vymazat, a tak mu teď vzpomínky na dětství, které bylo protkáno těmito až slavnostními okamžiky vzájemně sdílené radosti, přinášely jiskřičku naděje.

Zvedl hlavu, opřel se o okno a bloudil očima po zaoblených střechách domů, které jemně protínaly palbou sužovanou oblohu.

V Karanu nikdo nespal a všichni občané byli připraveni čelit dalšímu z těžkých dní. A už řadu z nich si museli poradit bez Ministrátů. Adelm Sufla a jeho žena Diagla Quenová byli nelítostně zavražděni v jedné z potýček s Fiderby. Ve městě už tedy nezbyli žádní vůdci, o zjednávání zákona a pořádku se snažily už pouze jednotky bojovníků.

Kalendář ukazoval datum 3. ledna a byla mrazivá zima, která jako by neměla nikdy skončit. V srdci všech Verontů se usídlil smutek a hrůza.

Toho ledového rána se děti, ženy a starci už ani neodvažovali otevřít dveře a přesvědčit se, kolik z již nepatrného počtu hradebních zdí ještě odolalo

dělům. Jenom hipolyti, obrovští a vznešení koně, se potloukali sněhem pokrytými ulicemi.

Úderem osmé hodiny se k jejich ržání přidal zvuk jediného zvonu, který pevně visel na vrcholku věže Ministerstva.

Válka přinesla bídu a zákeřné nemoci, které sužovaly místní lid. Z Hunského ostrova už nepřijížděly žádné náklady s blahodárnými lektvary mudrace Gropia. Kvůli tomu ubývalo i léčivých bylin a ve velkém skladu u Ministerstva se nacházelo už jen pár sudů s Jahodomedem, stovka košíků s Kamedorem, padesát demižonů Anýzovody a v rohu ještě asi tisícovka svazečků sušené Modrotrávy. Zásoby se den za dnem tenčily a hrozilo, že pro nemocné už brzy nebudou žádné léky.

Úsměv na tváři Verontů nadobro vystřídaly slzy. Prolévali je za nemocné, ale také za spousty mladičkových bojovníků, kteří statečně bojovali a padli. Mnohé z nich Fiderbové uvrhli do vězení ve městě Besa, o němž se povídalo, že se podobá pecku na zemi. O těch nikdo neměl žádné zprávy.

A v tom prokletém vězení vydechl Eric, otec Garyho Hopa, naposledy.

Chlapec na něj myslel bez ustání. Den co den mu hlavou běželo vyprávění o tom, jak jeho otec po krutém mučení zemřel. Srdce se mu při té myšlence sevřelo. Sáhl si do kapsy a stiskl v dlani otcovu medaili. Zavřel oči a zcela se ponořil do vzpomínek. V hlavě mu zněla slova Sespíra Diluna. Sespír mu vyprávěl, jak se to celé stalo.

Erika chytily právě ve chvíli, kdy se v čele skupiny schopných bojovníků pokoušel přejít přes Akorský most.

Fiderbové na ně zaútočili ze zálohy a nedali jim žádnou šanci. Ze hřbetů taurů, statných bizonů se špičatými rohy, zaútočili na desítky hipolytů. Tauři byli zavalití a nepůsobili tak majestátně jako koně Verontů, ale byli silní a divocí. Mnozí karanští bojovníci v té vřavě skončili ušlapaní nebo probodnutí.

Eric byl těžce zraněn a vojáci ho zajali. Pouze jeho věrnému příteli Sespírovi se podařilo uprchnout, přestože ho do zad trefilo šest ječících šípů.

„Ječící šípy!“ zvolal zničehonic Garry a v mysli mu neustále znělo Sespírovo vyprávění.

Otcův přítel se vrátil do Karanu na hřbetě Albína, Erikova statného hipolyta, kterému se jako zázrakem nic nestalo. Sespír vypadal zesláble a zuboženě. Kvůli šípům málem vykrvácel. Přežil jen tak tak, ale nemohl hýbat nohama. Když z vězení v Bese dorazila zpráva, že Eric zahynul pod ranami biče, chtěl o tom jeho rodinu informovat on sám.

A tak předal Garrymu Hopovi zlatou medaili, kterou Eric tak hrdě nosil.

„Tu máš, chlapče, tvůj otec si ji vysloužil odvážnými skutky v boji proti Fiderbům. Ztratil ji, když ho odvěkli pryč. Nemohl jsem ho zachránit... Teď je ta medaile tvá, láskyplně ji opatruj. Svěřuji ti také Albína, je to poslušný hipolyt a umí se postavit i taurům. Jsi ještě mladý, ale určitě se naučíš o něj pečovat a jezdit na něm.“

„Albín!“ zamumlal znovu Garry, který se vzpomínek na ty vypjaté okamžiky nemohl zbavit.

Když se mu v paměti znovu vybavil Albínův ztrápený výraz a představa, jak otec za mřížemi umírá pod náporem krutých bolestí a nepředstavitelného mučení, přemohla chlapce zuřivost a přísahal Fiderbům pomstu. Celý zachmuřený a vzteklý sevřel v dlaní medaili.

Hned po otcově smrti se Garry začal řídit Sespírovými radami a sbližoval se s Albínem. Nejprve se osmělil k tomu, aby ho roztřesenýma rukama pohladil po bělostné srsti. Vyšvihnout se mu na hřbet ale nebyla žádná hračka. Jeho první pokusy skončily hotoovou katastrofou!

Albín byl vysoký skoro tři metry a okolo kopyt mu rostly husté chomáče chlupů. Nikdy se proti Garryho nemotorným skokům neohradil, dokonce ještě pokrčil nohy a sklonil se, aby se mohl chlapec snadněji zachytit jeho husté hřívy a vyhoupnout se mu na hřbet. Když s ním poprvé klusal ulicemi Karanu, ostatní děti nevěřily vlastním očím, protože ještě nikdy neviděly svého vrstevníka jezdit na tak obrovském koni!

Medaile a hipolyt. Obojí značilo pro Garryho velikou odpovědnost. Bylo na něm, aby vykonal něco důležitého pro svou rodinu a pro celé město Karan. Nemohl už dál sedět se založenýma rukama a otálet. Ten kus kulatého kovu pro něj nebyl pouhou osobní vzpomínkou, ale přímo symbolem svobody, kterou musel za každou cenu znovu vydobýt.

Nepřátelé každým dnem postupovali, kosili místní obyvatelstvo a drancovali město. Někdo ten masakr musel bezpodmínečně zastavit. Když byli zavražděni Ministráti, vše se zdálo být ztracené, ale Garry věděl, že karanský lid se nikdy nevzdá.

Nikdo ještě nemohl tušit, že to lednové ráno se stane prvním vykročením ke svobodě, a to vše zásluhou jednoho nebojácného a odvážného chlapce.

„Válka, jenom samá válka. Zatracení Fiderbové, nás nezastavíte! Nikdy nedobýdete Hunský ostrov. Žízníte po moci, ale kouzelné rostliny nikdy nezískáte! Nikdy!“ zvolal, až se jeho dechem celé okénko zamlžilo. Z úst teprve jedenáctiletého chlapce to byla silná slova, ale měla v sobě odhodlání a touhu postavit se zlu.

Ostrov nemohl skončit v rukou Fiderbů, Veronti by se raději nechali zabít, jen aby ho bránili a uchránili před jejich krutostmi mudrce Bandea Gropia, který jako jediný znal tajemství alchymistických surovin skrytých v tamních lesích. Pouze síla jeho blahodárných lektvarů mohla porazit všechny nemoci.

To kvůli ostrovu se ony dva národy tolik znepráčetily. Válčily spolu už dva roky. Přírodní poklady Hunie byly natolik drahocenné, že je Veronti nemohli přenechat bídným Fiderbům. Tamní rostliny, květiny a keře obsahovaly vzácné a jedinečné látky. Z darů bujného lesa se daly vařit odvary, čaje a medicíny, s jejichž pomocí se léčili staří lidé a děti.

Garry cítil, že má nervy našponované jako struny. Bez zázračných hunských bylin se jeho matka,

Léčitelka Odelia Wilsonová, nemohla uzdravit z choroby, která ji pomalu šířala. To ona ještě před pár měsíci léčila karanské děti a starce. Pouze ona znala kouzelné vlastnosti listů a květů Hunskeho ostrova. Jen a jen ona pripravovala čaje a léky.

Teď ji ale skolila zákeřná choroba, kterou kromě určitých látek z Hunie nemohlo zarazit zhola nic.

Garry si navykl vídat před jejich domem zástupy lidí čekajících na to, až jim matka poradí a dá jim nějakou lahvičku nebo mazání na zmírnění bolesti. Teď už ale venku nikdo nestál. Zdálo se, jako by se jim přede dveřmi usadila nelítostná smrt a výhrůžně vyčkávala.

Jedinou nadějí skýtá Bandeo Gropius a jeho kniha *Alchemical Herba*, pomyslel si Garry.

„Jen samé formule, čísla, slova a symboly,“ šeptal si při listování stránkami alchymistické knihy. Z těch za sebou jdoucích kódových řad nepochopil nic a neustále mu vrtalo hlavou, co se na všech těch slepených a nedosažitelných stránkách asi skrývá.

Jedno bylo jisté. Gropius psal a bádá neuvěřitelně složitě.

Odelia byla jeho jediná žačka, a proto se také stala Léčitelkou jak pro Veronty, tak pro Fiderby. To ona v dobách míru pripravovala pro oba národy léčivé lektvary. S počátkem války se ale všechno změnilo.

Začalo pomalu svítat a nad městem Karan se rozlil sluneční jas. Chlapec se znovu zadíval k nebi a položil knihu na stůl. Loktem shodil zbytek svíčky, která zhasla a dopadla do kovové nádoby.

Jeho sedmiletá sestra Elly se s trhnutím probudila a skutálela se ze židle. „Už jsou tady, už si pro nás jdou a všechny nás zabijí!“ zakřičela a zakryla si rukama obličej.

„Nic se neděje. Žádné nebezpečí nehrozí. Běž do postele. Byla jsi celou noc tady v kuchyni a víš, že maminka tě bude zítra zase potřebovat. Musíš se vyspat,“ řekl jí Garry a snažil se jí uklidnit.

Elly se otočila směrem ke dveřím matčina pokoje a s povzdechnutím si vytáhla spadlé podkolenky zpět na lýtko.

„Ani nekašlala. Možná se jí podařilo odpočívat. Uzdravuje se, vid', Garry?“ zeptala se. Potom vzala rendlík s odvarem z Modrotrávy, z nějž trochu odli-la do misky. Dávala si pozor, aby z toho vzácného léku nic nevybryndala.

„Jestli jí nestoupne horečka, znamená to, že může vstát,“ odpověděl jí bratr.

„Brzy se uzdraví, protože nám Gropius donese nové léky.“

Elly o tom byla přesvědčená. Její dětská bezel-stnost se pojila s palčivou touhou po tom, aby bylo všechno zase jako dřív, maminka se uzdravila a z vál-ky zůstala už jenom vzpomínka.

Garry si pohrával s medailí v dlani, jako by se tím chtěl sám utěšit. Blýskala se jako letní slunce. Na jedné straně měla vyryté jméno města Karanu, na té druhé zase obrys vlajky se znakem Verontů – dvě zkřížená kopí v červeném kruhu.

„To je znak naší společnosti a naší kultury. Nikdy

nepodlehne Fiderbům,“ pomyslel si a přejel si dlaní po levé paži, kde měl vytetovaný ten samý symbol.

Všechny verontské děti jej měly od deseti let. Garry ho měl už rok a byl na něj patřičně hrdý. Dobře věděl, že i nepřátelé mají svoje tetování, jímž se od nich odlišují, a to černý čtverec se dvěma prohnutými šípy uprostřed. Kvůli ostrému hvizdu, který tyto válečné zbraně při vystřelení na protivníka vyluzovaly, se jim přezdívalo ječící šípy. A právě těmi byl zasažen Sespír.

„Děsivý symbol. A podlý. Stejně jako jsou všichni Fiderbové,“ zamumlal a kousl se do rtu.

V tu chvíli rozhýbal závan ledového větru plameny v krbu. Do domu právě vešla stará chůva Rosalet a rychle za sebou zavřela dveře. Sundala si mohutnou pelerínu, v níž byla zabalená od hlavy až k patě, a začala reptat.

„Blíží se sněhová bouře, která nás na kdovíjak dlouho odřízne od světa. I Fiderbové budou muset sněhu ustoupit!“

Elly jí běžela vstříc. „Takže tu zůstaneš s námi a upečeš nám sušenky, že ano, Rosalet?“

Žena si sundala zcela zamlžené brýle a začala si jejich skla čistit o lem dlouhé sukně z hrubé látky. „Ano, holčičko. Ale teď mě nech jít za maminkou. Už je vzhůru?“

Cestou k Odeliině pokoji si pak Rosalet všimla, že Gropiova kniha leží na stole vedle okna.

Otočila se a vrhla na Garryho zlostný pohled. „Víš, že tvoje maminka si to nepřeje! To není kniha pro tebe! Není pro děti!“

Chlapec pokrčil rameny. „Ale já už jsem velký.“

Rosalet zvýšila hlas. „Nevymýšlej žádné potrhle nápady! To chceš, aby se rozzlobila a přitížilo se jí?“

Chůvin přísný tón ale Garryho nijak nezastrašil. Místo toho uchopil knihu, zamířil ke dveřím a chystal se vyjít ven.

„Kam chceš v tomhle psím počasí jít? Nech tady tu knihu!“ křikla na něj Rosalet.

„Jdu za Albínem! Jistě má hlad,“ opáčil suše.

„Dávej pozor, viděla jsem, jak se skupiny bojovníků chystají vyrazit na cestu. Povídá se, že mají v plánu přejít přes Akorský most a pomstít smrt našich Ministrátů.“

„Vážně?“ vykulil chlapec oči.

„Už to tak je. Jen musíme být trpěliví. Takže nikam nechoď. Není na to vhodná chvíle, mohl by ses mezi ně zamíchat. Jedou na hipolytech v plné zbroji a ty dobře víš, jak to může být nebezpečné!“

Garry vytáhl medaili. „Vidíš ji? Můj otec ji dostal za zásluhy a teď je řada na mně, abych si ji zasloužil! Nech mě být. Chci jít za Albínem a nechat si všechno projít hlavou.“

Vystřelil ven jako blesk a Rosalet se ho ani nepokoušela zastavit. Zнала ho už od narození a věděla, že mezi jeho největší chyby patří paličatost.

Elly se usmála. „Takhle vznětlivý je pořád. Ale nebude dělat žádné neplechty, bráška je hodný. Je hodný stejně tak, jako býval náš otec.“

Rosalet vstoupila do ložnice a holčička šla hned za ní.

Na nočním stolku stál vysoký svícen. Plameny svíček plápolaly a vrhaly stíny na zdi a klenutý strop.

Odelia ležela v posteli. Měla přivřené oči, tváře bledé jako povadlé růže a působila utrápeně. Čelo se jí perlilo potem, na ruku se jí zřetelně rýsovaly načervenalé skvrny a nehty měla zhnědlé. Rosalet se jemně sklonila, pohladila ji po jejích dlouhých vlasech a zašeptala její jméno. Odelia pomalu otevřela oči, a než promluvila, sevřela rty.

„Má drahá Rosalet, konečně jsi tady. Slyšela jsi tu palbu? Stríleli celou noc. Nikdy nepřestanou a dostanou se až sem... zničí naše domovy. Jsme ztraceni... ztraceni...“ Snažila se zvednout hlavu z polštáře, ale nešlo jí to.

„No tak, jen klid. Naše hradby ještě pevně stojí a naši bojovníci vědí, jak je ubránit,“ odpověděla chůva a setřela jí z čela stékající kapky potu.

„Kdyby tu byl Eric, věděl by, jak si poradit. Můj Eric...“ špitla a sevřela prostěradlo, jako by tak chtěla popadnout snový obraz svého milovaného muže. Ale otec jejích dětí už se nikdy nevrátí, a když si to zas a znovu uvědomila, bylo to jako rána přímo do srdce.

Rosalet nenalézala slov, jimiž by mohla její zoufalství nějak zmírnit. Byla u toho, když se narodili Garry a Elly, věděla, jak velká láska v jejich semknuté rodině panuje. Léčitelku Odellii brala jako vlastní dceru, a když ji teď viděla vyhublou, sešlou a zmučenou bolestmi, bylo to pro ni nesnesitelné.

Elly jí podala misku s namodralým nápojem. „Tady máš, maminko, to ti udělá dobře.“

A vskutku jí stačily dva loky, aby se cítila o něco lépe. Zadávala se ke dveřím a zeptala se. „Kde je Garry?“

Holčička couvla a sklopila hlavu. „Odešel. Je u Albína.“

Rosalet vzala kartáč a začala ji jemně česat. „Brzy se vrátí. Venku je zima.“

Ale Elly nedokázala držet jazyk za zuby. „Bojovníci se chystají na cestu. Pojedou k Akorskému mostu. A porazí nepřátele. Vid', mamí?“

Odelia nadskočila. „Chystají se na cestu? Město zůstane vydané napospas palbě. Kdo nás ubrání?“

„Zůstane tady početná skupina, která nás ochrání. Hlavní je, aby skončila válka. Fiderbové se musejí vzdát, a také se vzdají. Musí se něco udělat, jinak náš lid vyhladí nemoci. Všude vzrůstá nenávist, zejména po vraždě Ministrátů...“ uzavřela to stará chůva a s hrdostí se dívala na mladou maminku.

„To nejvyšší rada Osborn Mitkofen k tomu dal rozkaz. Tenhle Fiderb je snad nejhorší stvoření, jaké se kdy na této zemi narodilo. Nemluvě o jeho podlé manželce Gherildě Bétové, to je strašná zmije,“ řekla Odelia. Dobře věděla, že u zrodu konfliktu mezi Fiderby a Veronty stojí právě tito manželé, kteří lačnící po moci a neberou žádné ohledy na kouzelnou hunskou přírodu.

Rosalet si povzdechla. „Ti dva se nikdy nevzdají a budou vydávat další rozkazy k drancování a útokům. Fiderbští vojáci je bohužel nikdy nepřestanou poslouchat.“

Odelia zavrtěla hlavou. „Nemocí bude přibývat a já už s tím nic nenadělám. Nemůžu být dál Léčitelkou našeho lidu, ale ani Fiderbů. Nemocní ubožáci v Bese trpí stejně jako ti u nás. Život mě pomalu opouští, znám dobře chorobu, která mě sžírá. Už tady dlouho nebudu.“

Mladá žena svých slov okamžitě zalitovala, protože je vyslovila před malou Elly. Otočila hlavu a zadívala se na velký obraz, na němž byl vymalován její učitel Gropius. Ihned si všimla, že schránka, v níž měla uloženou svou velikou knihu, je prázdná.

„*Alchemical Herba!* Kde je má kniha?“ zvolala a natahovala ruce ke schránce.

Elly si opět pustila pusu na špacír. „Vzal si ji Garry.“

Její matka se pokusila vstát z postele. „Ne! Nesmí v ní číst!“

Rosalet ji přidržela za ramena. „Uklidni se, když budeš vyvádět, horečka ti ještě stoupne.“

„Proč ji nesmíme číst?“ zeptala se Elly.

„V té knize jsou Gropiova alchymistická tajemství. Jsou tam formule, s jejichž pomocí můžeme připravovat léky, blahodárné lektvary a voňavé čaje. Ty formule jsou ale velmi složité a pro někoho, kdo jim nerozumí, mohou být i nebezpečné,“ odpověděla Odelia. Vzala do dlaní dceřiny ruce a hladila je. Při tom vzpomínala, jak ji tehdy šaman učil opatrně a pečlivě rozměšňovat mezi prsty listí a suché květy.

„Ale ty jsi ji jako malá holka četla! To jsi nám vyprávěla.“

„Ano. Ale přivedl mě k tomu sám Gropius. V tu dobu bylo třeba, aby se někdo naučil připravovat kouzelné směsi a vyrábět z nich léky. A pro ten úkol si vybral mě. Tak jsem se stala Léčitelkou.“

Odelia přivřela oči. Když si představila Hunský les, bylo to jako pocítit svěží vánek radosti. Vzpomínka na všechno, co tam prožila, jí přinášela pocity štěstí, ale zároveň smutku. Válka, která vypukla kvůli alchymistickým surovinám hunské přírody, jejich národy úplně změnila.

Rosalet vzala misku plnou studené vody, ponořila do ní lněný hadřík a silou ho vyždímala. „Teď klidně lež, drahoušku,“ řekla a začala jí otírat rozpálené čelo.

„Nech mě být, chci vstát! Garry tu knihu nesmí číst,“ křikla Odelia z posledních sil. Zkusila vylézt z postele, ale hlava se jí okamžitě zatočila tak, že se zakymácela.

Chůva s rozvahou zasáhla a znovu ji uložila. „Za tvým synem půjdu já. Ty odpočívej.“

V tu chvíli se ozval hřmot železa a ržání hipolytů. Rosalet právě běžela ke vchodu, když vtom zaslechla odhodlané výkřiky bojovníků a celá sebou škubla. Otevřela dveře dokořán a dovnitř kromě závanu ledového vzduchu vlétl i nános kamení a prachu.

Koně neklidně klusali a dlažební kostky pod jejich kopyty úplně nadsakovaly.

„Co děláš, ženská? Na ulici se vycházet nesmí!“ obořil se na ni bojovník v brnění a s helmou naraženou na hlavě. Silou držel za oštěže ne zrovna krotkého hipolyta.

Cesta se hemžila ozbrojenými oddíly, které mířily ke karanské železniční stanici. Mnozí vojáci pochodovali pravidelným krokem ve formacích, jiní se snažili krotit splašené koně, další zase seděli vzpřímeně v sedlech a šermovali bojovými kopími.

Rosalet přes sebe přehodila pelerínu, zarazila se na prahu domu a pozorovala mladíky, kteří se chystali do bitvy.

„Garry... Garry... vrať se domů!“ zavolala chůva, ale její hlas se v té všeobecné vřavě ztrácel.

Malá stáj, v níž přebýval Albín, se nacházela v blízkosti domu, ale přesto se chůvě vzdálenost těch několika metrů zdála nepřekonatelná.

Rosalet se vydala vpřed a plížila se podél zdi, protože se bála, že ji kopne některý z kolem klusajících koní. Sotva zahrnula za roh, všimla si, jak jeden z bojovníků něco rozrušeně říká Garrymu. Zasllechla pouze pár vojákových zvolání. „Jsi ještě děcko... horká hlava... já tě chápu. Ale nemůžu ti pomoci.“

Garry stál vzpřímeně před stájí, v rukou držel Albínovy otěže a působil až překvapivě klidně.

„Pojď sem! Mazej domů!“ křikla znovu Rosalet.

Bojovník zvedl kopí, sklopil si stříbrnou helmu, vyšvihl se na svého hipolyta a vzdálil se.

Garry sklonil hlavu, svěsil otěže a přitiskl si knihu k hrudi. Na znamení zklamání Albín otevřel tlamu a vystavil na odiv svůj mohutný chrup, pak už ale nehnul ani brvou a zašel zpátky do stáje.

Rosalet Garrymu pevně stiskla paže. „Tvá matka

už o té knize ví! Teď se zlobí a stoupne jí horečka! Doufám, že jsi spokojený!“

Chlapec neodpověděl. Vběhl dovnitř a zamířil rovnou k Odeliině pokoji. Chůva mu byla těsně v patách a jen stěží popadala dech.

„Mami, já chci...“ nedokázal dokončit větu.

Odelia si ho přísně měřila ledovým pohledem.

„Tak co chceš? Pojď sem!“ řekla s námahou.

Garry se sklíčeně přiblížil k posteli, knihu stále pevně v rukou, načež Elly couvla a utíkala se schovat k Rosalet.

Zatímco venku vládl naprostý chaos, v domě rodiny Hopů měla každou chvíli vypuknout hotová bouře.

„Přečetl jsem si jen pár stránek, většina z nich je slepená,“ špitl chlapec.

„Neměl jsi to dělat! A dobře to víš! Proč mi takhle ubližuješ?“ Odelia zvedla hlavu z polštáře a natáhla se rukama po knize.

Garry poodešel. „Ne! Musíš mi ji nechat. Chci se z ní učit. Chci se něco dozvědět!“

„To stačí! Jsi stejně paličatý jako tvůj otec,“ opáčila Odelia, ale hlas se jí v záchvatu kašle zlomil. Její bledý obličej zrudl a barvou se podobal krvi, která se jí začala řinout z úst.

Rosalet přispěchala na pomoc s trochou vody a něco mumlala směrem k chlapci, Elly se rozplakala a rozběhla se do kuchyně.

Garry si klekl na koberec k posteli. „Prosím tě, maminko, nezlob se. Nemůžu se dívat na to, jak je ti zle. Mám tě moc rád.“

Odelia si dál utírala rty kapesníkem promáčeným krví. Ještě párkrát zakašlala, potom začala s hlavou upřenou ke stropu zase normálně dýchat.

„Rosalet, nech nás o samotě,“ požádala ji z posledních zbytků sil.

Stará chůva zůstala stát jako solný sloup. „Vážně si to přeješ? Je ti špatně...“

Odpovědi se jí dostalo kývnutím hlavy.

Chůva ještě pohrozila zvednutou rukou Garrymu, a pak za sebou zabouchla dveře pokoje.

Matka se synem chvíli zůstali úplně potichu. To ticho snad bylo více ohlušující než kovový hřmot, který do místnosti pronikal zvenku.

Odelia promluvila jako první. „Co tě vede ke čtení té knihy?“

„To samé, co k tomu vedlo tebe!“ odpověděl chlapec.

„A co z toho? I když si ji přečteš, k čemu to bude? Nejsi na Hunském ostrově a nedostaneš se k potřebným rostlinám. Takže se lektvary stejně vařit nenaučíš.“

„Viděl jsem tě je dělat mnohokrát. Dával jsem pozor, jak trháš listy a rozmělnjuješ bobule... Kdybych se to mohl naučit, možná bych tě dokázal i uzdravit.“ Garry se na matku podíval očima plnýma něhy.

Pokusila se o úsměv. „Synáčku můj, k mému vyléčení už nám chybí suroviny. Kdybych měla lístky Kořeníku, natě Kropety, větvičky Zelenomandlíku a Černáfy, tak... tak bych vyléčila a zachránila spoustu lidí. A vyléčila bych se i já sama. Pomáhala bych druhým dál jako Léčitelka.“

Garry otevřel knihu. „Kde najdu formule, podle kterých se z těch surovin dají uvařit lektvary?“

„Formule jsou na těch slepených stránkách. Ty řady čísel a písmen jsou vlastně alchymistické vzorce. Ale takhle se to těžko vysvětluje a bez surovin z Hunie je to stejně k ničemu.“ Odelia se zarazila, cítila, jak se jí točí hlava a opouští jí síly.

Garry položil knihu na postel a schoulil se vedle maminky. „Nechceš trochu vody? Nebo mám zavolat Rosalet?“

„Ne, jen si musím odpočinout. Čaj z Modrotrávy už působí. Rozčílila jsem se, ale teď se prospím a bude mi lépe,“ ubezpečila ho matka a pohládila ho po tváři.

„Je to moje vina. Promiň,“ řekl a objal ji.

„Jsi vinen pouze svou odvahou. Stejně jako tvůj otec. Přála bych si, aby tahle válka nikdy nezačala. Přála bych si zase uvidět modré nebe a neslyšet už palbu. Přála bych si, aby tu byl tvůj otec. Přála bych si, aby na světě byl mír, ale skutečnost je bohužel jiná. A ty, ty jsi ještě tak mladý... a možná... možná, že...“ Hlas jí zeslábl na nezřetelný šepot.

Po tom čaji z Modrotrávy začala Odelia podřimovat. Stačila ještě zašeptat něco, co Garry nepostřehl, přestože jí naslouchal zblízka.

„Možná co, maminko? Co mi chceš říct?“

„*Zlatobraz*... použij ho...“ špitla, než ji úplně přemohl spánek.

„*Zlatobraz*, to zrcátko... ano, zrcátko!“ opakoval si chlapec. Věděl, kde ho hledat.

Byl ale stejně zaskočený. Proč po něm matka chtěla, aby použil zlaté zrcátko?

Podíval se na ni, jak pomalu oddychuje, políbil ji na tvář a nechal ji odpočívat.

Vzpomínal si, že Odelia odjakživa schraňovala malé, oválné, zlatě orámované zrcátko v zásuvce svého nočního stolku. Garry ho vzal a zamával s ním matce pár centimetrů od obličeje, ta ale ani neotevřela oči. Takže po něm nechtěla, aby jí ho podal.

Garryho se zmocnilo tušení. Že by měl *Žlatobraz* něco společného s knihou? Že by byl nezbytný k pochopení vzorců? Zadíval se na svazek, který ležel na posteli. Byl otevřený právě na poslední čitelné stránce.

Popadla ho nezvladatelná touha přijít tomu všemu na kloub, a tak vzal zrcátko a namířil ho proti bloku slepených stránek. Kolem knihy se rázem rozlila zelená záře a slepené stránky se v jemném oblaku kouře rozpojily.

Garry to s vykulenýma očima pozoroval, celý se třásl, ale zrcátkem pořád mířil přesně na knihu. Otočil se na matku. „Použil jsem *Žlatobraz*. Odpověz mi, maminko!“

Odelia se ani nepohnula. Dál ji přemáhal polospánek.

Chlapec uviděl, jak se tajné stránky otevírají jako okvětní lístky květin. Byly popsány lesklým inkoustem, čísla a písmena jako by se vlnila.

Codex Naturae mu teď byl k službám.

Sotva přiložil prst na první řádek s číselným kódem, kniha se třikrát zatřásla a pak z ní vyskočil

třpytící se kus papíru. Garry Hop ho popadl a zjistil, že jde o pergamen, na němž je nakreslena mapa. Starodávná mapa Hunského ostrova!

Garrymu bilo srdce jako o závod.

Během několika vteřin mu alchymistická kniha vyjevila vše, co mělo zůstat v tajnosti.

TABULA ELOQUENS

Garry Hop měl v rukou mapu Hunského ostrova. Byla nakreslená zcela bezchybně. Každá oblast měla přiřazené jméno a svůj zvláštní symbol. Na okraji pergamenu byly drobně napsané popisky, k nimž se přidružovaly abecedně-číselné kódy, řady písmen a čísel, kterým ještě nerozuměl.

V horní části pergamenu se skvěl nápis *Tabula Eloquens*. Matka ho naučila rozumět starodávnému jazyku, takže věděl, že *tabula* znamená stůl. Ale co *eloquens*? Vážně netušil, co by to mohlo být.

Užasle se díval, jak ostrov vlastně vypadá. Byla to skalnatá plocha nezvyklého tvaru, kterou se Odelia pokoušela mnohokrát popsat, když vyprávěla o svém dětství stráveném po boku mudrce Gropia.

Hunský ostrov připomínal obrovitou houbu z pevného kamene, rozkládající se uprostřed Pokojného moře. Kamenitá noha té „houby“ vyrůstala přímo z mořského dna a dalo se k ní dostat

pouze za odlivu přes písčitou plochu plnou špičatých balvanů. Tahle zvláštní pláž se objevovala každých šest hodin, a když po ní člověk dorazil k „noze“, mohl se pokusit vyšplhat až nahoru na ostrov. Ten vypadal jako zploštělá kupole, na níž se rozprostíralo množství stromů a rostlin dosahujících až k oblakům. Než se ale člověk k té rozkvetlé zeleni dostal, musel přejít přes cestu plnou výběžků z růžovobílého kamene, které ostrov po jeho obvodu lemovaly. Ve vnitrozemí se tyčily zasněžené vrcholy hor, byly tam i louky a údolí. Přesně ve středu ostrova se nacházel Smaragdový les, v němž měl Gropius svou chýši, kam se dalo dojít po trase dlouhé několik kilometrů.

„To je fantastické!“ pomyslel si Garry ohromeně. Stačilo, že si mapu jen prohlížel, a rázem už si připadal jako uprostřed kouzelné přírody Hunského ostrova.

Zvědavost se ho zmocnila s takovou silou, že všechny popisky na okrajích mapy doslova hltal, ale část pojednávající o Smaragdovém lese si už přechíst nestihl.

Zničehonic totiž obrázky a popisky zmizely a pergamen se proměnil v holý list bělostného papíru.

„Co se to stalo?“ zvolal nevěřičně.

Podíval se na zrcátko, které leželo na posteli, uchoopil ho a namířil ho jen pár centimetrů od pergamenu. Napadlo ho, že když to takhle fungovalo se slepenými stránkami té knihy, možná to stejně tak půjde i s pergamenem. Ale nestalo se nic.